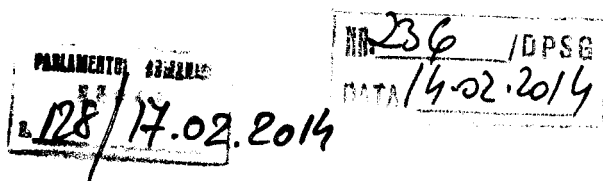

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 186 din 25 iunie 2013 privind Constituirea și funcționarea parcurilor industriale*”, inițiată de domnul senator PSD Marius Sorin Ovidiu Bota împreună cu un grup de parlamentari – PSD, PNL (Bp. 822/2013).

I. Principalele reglementări

Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii nr. 186/2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, cu modificările și completările ulterioare*, urmărindu-se, în principal, următoarele:

- modificarea definiției „*administratorului parcului*” (art. 3 pct. 1 din lege), prin stabilirea, în principal, că acesta poate să fie și persoană juridică „*publică*”, precum și prin înlocuirea sintagmei „*parc industrial*” cu sintagma „*parc industrial de producție și servicii*”;

- modificarea definiției „fondatorilor” (art. 3 pct. 10 din lege), prin adăugarea și a „operatorilor economici care activează și dețin în proprietate total sau parțial părți din vechile platforme industriale”;

- eliminarea condițiilor de fond pentru acordarea titlului de parc industrial prevăzute la art. 17 alin. (1) lit. g) și i) din lege, care au următorul cuprins:

„g) administratorul parcului să nu aibă nicio datorie scadentă și neachitată față de bugetul consolidat al statului, constatată prin titlu executoriu;

i) acordul autorității administrației publice locale privind înființarea parcului industrial - sub forma unei hotărâri de consiliu local sau județean, după caz”;

- eliminarea prevederilor art. 17 alin. (2) care prevede că: “În vederea declanșării procedurii de acordare a titlului de parc industrial, solicitantul va adopta o declarație de eligibilitate pe propria răspundere”.

- acordarea necondiționată a scutirii de la plata impozitului pe teren și clădiri (art. 20).

Din *Expunerea de motive*, rezultă că se impune amendarea Legii nr. 186/2013 întrucât „sunt numeroase situațiile în care societățile de administrare a parcurilor industriale constituite anterior intrării în vigoare a prezentei legi au fost înființate ca efect al altor acte normative (hotărâri de Guvern, ordonanțe de urgență), iar nu doar ca efect al unui ordin emis de Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice”.

II. Propuneri și observații

1. Cu privire la numerotarea **articolului I**, întrucât nu există un articol II, propunem utilizarea sintagmei: „**Articol unic**”.

2. Menționăm că la art. 3 pct. 15 din Legea nr. 186/2013 se prevede că parcurile industriale sunt „de tip green field, agroparc, științifico-tehnologic, tehnologic, business, logistic și inovativ, industrial și altele”. Raportat la această clasificare aflată în vigoare, prin definiția administratorului propusă de inițiatori la **pct. 1**, potrivit căreia administratorul gestionează doar parcurile industriale de producție și servicii, se creează vid legislativ, în privința administrării parcurilor definite la art. 3 pct. 15 din Legea nr. 186/2013. Or, dacă scopul

constituirii unei societăți este acela de a administra infrastructuri de afaceri, atunci nu poate fi limitat prin lege numai la domeniul parcurilor industriale de producție și servicii.

Totodată, întrucât definiția „*titlului de parc industrial*” se regăsește la art. 3 pct. 23 din Legea nr. 186/2013, considerăm că nu este necesară detalierea titlului de parc industrial (respectiv, cine îl emite), în cadrul definiției administratorului parcului industrial.

Astfel, propunem reevaluarea definiției administratorului parcului, prin simplificarea acesteia.

De asemenea, este necesar să se explice semnificația sintagmei „*persoană juridică publică*”, în legislație fiind utilizate noțiuni cum ar fi: autoritate publică, instituție publică, persoană juridică de drept public; totodată, urmează a se justifica modul în care o persoană juridică de drept public ar putea fi administrator al unui parc industrial.

3. La **pct. 2**, apreciem că la definiția fondatorilor, introducerea expresiei „*operatori economici care activează și dețin în proprietate total sau parțial părți din vechile platforme industriale*” nu se încadrează într-un conținut logic, având în vedere definiția aflată în vigoare. De asemenea, expresia conține o serie de elemente ce necesită definire, ca de exemplu: „*operatori economici care activează*”, „*vechile platforme industriale*”.

Mai mult, arătăm că în literatura juridică de specialitate nu se regăsește conceptul „*dreptului de proprietate parțial*” și, drept urmare, propunem revizuirea acestui termen.

4. În ceea ce privește **pct. 3**, ce vizează modificarea pct. 18, 19 ale art. 3 privind definiția platformei industriale existente, referitor la utilizarea sintagmei „*Guvernul a aprobat strategia de privatizare (...) sau care au fost privatizate prin alte metode stabilite de instituțiile statului român la momentul respectiv sau valorificate prin vânzare a activelor deținute de statul român prin instituțiile și autoritățile de la acel moment*”, menționăm că nici legislația în materie de privatizare (*Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, cu modificările și completările ulterioare, și Hotărârea Guvernului nr. 577/2002 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea*

societăților comerciale, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării) nu stabilește condiții privind privatizarea *conform unei hotărâri de Guvern pe conceptul de parc industrial*. Mai mult, potrivit cadrului de privatizare, emiterea unei hotărâri a Guvernului este necesară numai în două situații: aprobarea strategiei de privatizare pentru societățile de interes strategic și a celor din domeniul utilităților, respectiv pentru aprobarea în aceste cazuri a elementelor principale ale contractelor de privatizare. Or, privatizarea pe conceptul de parc industrial, dacă ar constitui o metodă distinctă de privatizare față de cele deja prevăzute, atunci reglementarea ei nu se circumscrie domeniului de aplicare al legii privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, ci domeniului de aplicare a legislației din materia privatizării.

Prin urmare, în opinia noastră, toate prevederile propuse prin care se preconizează reglementarea acestei distincții este necesar să fie reanalizate.

Avem în vedere că, dacă înainte de privatizare o entitate obține titlul de parc industrial, atunci acest drept ar trebui să rămână în patrimoniul său și după privatizare în condițiile în care a fost dobândit, fără a mai fi nevoie ca Guvernul sau altă autoritate să aprecieze asupra titlului de parc industrial. De altfel, titlul de parc industrial nu ar putea fi retras prin acte ale Guvernului, orice astfel de acte putând da ocazia entității respective să ceară în justiție recuperarea din bugetul de stat a eventualelor prejudicii suferite pentru retragerea intempestivă a titlului sau pentru modificarea intempestivă a condițiilor.

De asemenea, metodele de privatizare sunt prevăzute de legislația în această materie, oportunitatea alegerii uneia sau alteia dintre aceste metode realizându-se de către instituția publică implicată în procesul de privatizare. În acest sens, formularea „*prin alte metode stabilite de instituțiile statului român la momentul respectiv sau valorificate prin vânzare a activelor deținute de statul român prin instituțiile și autoritățile de la acel moment*” este ambiguă și neclară, putând crea premisele unor vicii de neconstituționalitate prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție.

5. Modificarea prevăzută la **pct. 4** se referă la pct. 2 lit. d) a art. 5 din lege și nu la pct. 1.

Totodată, considerăm că nu este necesară completarea **pct. 2** lit. d) a art. 5 din Lege cu „*precum și pentru funcționarea operatorilor economici*”

sau achiziționarea activelor care fac parte din parcul industrial de producție și servicii”, deoarece scopul contractării creditelor este deja enumerat, respectiv finanțarea „investițiilor de întreținere și/sau dezvoltare și/sau re tehnologizare a infrastructurii parcului industrial”.

6. Cu privire la **pct. 5**, apreciem că textul urmează a fi reanalizat, întrucât valabilitatea constituirii unui parc industrial se apreciază în funcție de momentul constituirii, acesta fiind guvernat de legea în temeiul căreia s-a născut raportul juridic. La expirarea perioadei de constituire a parcului industrial, apreciem că devine aplicabilă legislația în vigoare la acel moment, fiind necesară reluarea procedurii pentru acordarea statutului de parc industrial. Astfel, sintagma „*în vederea eliberării titlului constatator al statutului de parc industrial de producție și servicii, obținut anterior prin lege sau alt act normativ echivalent*”, este de natură a crea premisele unor vicii de neconstituționalitate prin raportare la art. 15 alin. (2) din Constituție, privind principiul neretroactivității legii.

7. Cu privire la **pct. 6**, referitor la eliminarea lit. g) și i) ale art. 17 alin. (1), este necesară o justificare detaliată în Expunerea de motive. Cu privire la introducerea alin. (1¹) la art. 17, apreciem că sunt valabile observațiile referitoare la principiul neretroactivității legii.

8. Cu privire la soluțiile legislative prevăzute la **pct. 5 -9**, apreciem că nu este oportună emiterea unui ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, prin care să se elibereze un titlu constatator al statutului de parc industrial, fără îndeplinirea unor formalități. Or, dacă „*statutul de parc industrial de producție și servicii este obținut anterior prin lege sau alt act normativ echivalent*”, astfel cum se precizează în inițiativa legislativă, în opinia noastră, nu este necesar ca prin ordin viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, să se recunoască punerea în aplicare a unei legi.

De asemenea, platforma industrială făcând obiectul unei privatizări, este firesc ca în contractul de vânzare-cumpărare active sau, după caz, acțiuni, cumpărătorul să-și asume îndeplinirea unor obligații în legătură cu înființarea parcului industrial, respectiv, atingerea unor indicatori legați de valoarea investițiilor ori menținerea de locuri de muncă. În aceste condiții, viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nu poate să certifice prin ordin îndeplinirea unor clauze

contractuale, atâta timp cât Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nu este parte în contractul de privatizare.

9. La **pct. 8**, referitor la modificarea art. 18 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 186/2013, prin eliminarea condiției referitoare la obținerea certificatului de atestare fiscală, considerăm necesară menținerea în forma actuală a art. 18 alin. (3) lit. b), deoarece modificarea acestuia poate avea ca efect diminuarea veniturilor bugetului general consolidat.

10. Cu privire la **pct. 9**, apreciem că utilizarea sintagmei „*prin care se constată dobândirea de drept a acestui statut la un moment anterior*”, este de natură a crea premisele unor vicii de neconstituționalitate prin raportare la art. 15 alin. (2) din Constituție, privind principiul neretroactivității legii.

11. La **pct. 10**, prin care se prevede acordarea necondiționată în timp și fără legătură cu un obiectiv, a scutirii de la plata impozitului pe teren și clădirile din parcul industrial, prin derogare de la prevederile *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2006 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, cu modificările și completările ulterioare*, arătăm că această soluție legislativă este în contradicție cu prevederile referitoare la politica în domeniul concurenței din Tratatul de aderare al României la Uniunea Europeană. Mai mult, precizăm că dispozițiile legale europene în materia concurenței sunt direct aplicabile.

Definiția și încadrarea unei măsuri de sprijin în categoria ajutorului de stat se realizează potrivit prevederilor art. 107 din *Tratatul de Funcționare a Uniunii Europene (TFUE)*. Totodată, prin art. 108 din TFUE, este statuată competența Comisiei Europene (CE) ca fiind singura instituție abilitată să verifice și să constate compatibilitatea măsurilor de natura ajutorului de stat cu reglementările comunitare în domeniu.

România, în calitate de stat membru al Uniunii Europene, este obligată să supună verificării CE toate măsurile de natura ajutorului de stat și să asigure compatibilitatea acestora cu reglementările comunitare în domeniu.

Fiecare stat membru al Uniunii Europene este obligat ca pe plan național să instituie proceduri obligatorii pe baza cărora autoritățile publice să informeze/notifice Comisia Europeană în legătură cu măsurile de natura ajutorului de stat pe care doresc să le instituie.

Derogarea de la procedurile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2006 nu ar mai permite verificarea și controlul ajutoarelor de stat în vederea asigurării compatibilității acestora cu reglementările comunitare și reprezintă o încălcare a prevederilor TFUE și a obligațiilor asumate de România prin Tratatul de aderare a României la Uniunea Europeană, precum și a art. 11 din Constituția României, care prevede la alin. (1) că „*Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte*” și la alin. (2) că „*Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern*”.

Alături de aspectele ce țin de obligațiile României în calitate de stat membru al Uniunii Europene, precizăm că acordarea scutirilor de la plata impozitului pe teren și clădirile din parcurile industriale, chiar în condițiile respectării normelor europene pentru ajutorul de minimis sau ajutorul de stat regional, a determinat nemulțumire la nivel local.

De asemenea, potrivit propunerii legislative, reiese că de facilitățile fiscale va beneficia doar administratorul parcului industrial. Or, potrivit Legii nr. 186/2013, proprietarii ai terenului și clădirilor din parcul industrial pot fi și fondatorii ori operatorii economici care, ulterior emiterii titlului de parc industrial, dețin în proprietate astfel de imobile. Mai mult, arătăm că *Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, nu distinge asupra beneficiarilor acestor facilități fiscale.

12. În tot cuprinsul inițiativei legislative, propunem eliminarea sintagmei „*de producție și servicii*”, atribuită de inițiatori titlului de parc industrial, deoarece titlul de parc industrial este, potrivit, art. 3 pct. 23 din Legea nr. 186/2013, un act administrativ, ca urmare, prin titlu se recunoaște statutul de parc industrial, indiferent de forma de organizare a acestuia.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul susține adoptarea acestei inițiative legislative, sub rezerva însușirii propunerilor și observațiilor de la pct. II.**

Cu stimă,

Victor Ponta

Domnului senator George – Crin Laurențiu ANTONESCU

Președintele Senatului